

УЧИТЕЛЬСЬКА ДОЛЯ

Впряглися у шкільну ми лямку
Та й вперто тягнемо її,
Як ті бурлаки спозаранку,
І завжди проти течії.

Коли ж перепочинок буде,
Щоб стомлені тіла зігрить?
Учителі – це також люди,
Щодень плекають ждану мить.

Ми відчуваємо утому
Через таку одноманіть,
Це не безсилості симптоми,
І нам тому не час старіть.

Ось біля вогнища як сядем
Чекать, коли дійде куліш,
Ми знову нашої затягнем,
Та й стане разом веселіш.

І підведемся, щоб тягнути
Цю баржу в синю далечінь,
Бо дітям треба ще збагнути
Здобутки старших поколінь.

Ніколи вогнище не згасне,

Яке горить у нас в серцях,
А доля вчительська прекрасна,
І нам, як втома, до лиця.

Дата написання вірша: 2021-01-04